

Sygn. akt V KK 414/20

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2021 r.

w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

sprawy **P. J.**

skazanego wyrokiem łącznym

z powodu kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w W.

z dnia 14 października 2019 r., sygn. II K (...),

na podstawie art. 531 § 1 zd. pierwsze k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. kasację Prokuratora Generalnego pozostawić bez rozpoznania;**
- 2. obciążyć Skarb Państwa kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W dniu 16 września 2020 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja Prokuratora Generalnego od prawomocnego wyroku łącznego Sądu Rejonowego w W. z dnia 14 października 2019 r., sygn. II K (...), łączącego orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w W.: z dnia 6 czerwca 2018 r., sygn. II K (...) i z dnia 8 listopada 2018 r., sygn. II K (...) kary pobawienia wolności, na mocy którego P. J. sąd wymierzył karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Zaskarżeniu kasacją podlegał powyższy wyrok łączny w całości, na niekorzyść skazanego P. J..

Autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia podniósł zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k., polegającego na braku oparcia wyroku łącznego na całokształcie dowodów ujawnionych w toku rozprawy głównej oraz wynikających z nich okoliczności, w następstwie czego doszło do błędnego przyjęcia, iż kara łączna pozbawienia wolności, wymierzona wobec P. J. na mocy wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 6 czerwca 2018 r. (sygn. II K (...)) orzeczona została w rozmiarze 2 lat i 6 miesięcy w sytuacji, kiedy w istocie skazanemu wymierzono na mocy wskazanego wyroku karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, co w konsekwencji doprowadziło do rażącego naruszenia przepisu prawa materialnego art. 86 § 1 k.k., poprzez orzeczenie wobec skazanego, po połączeniu wskazanej kary z karą 3 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 8 listopada 2018 r., (sygn. II K (...)) kary łącznej w rozmiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a zatem niższej, niż najwyższa z kar podlegających łączeniu.

Końcowo, Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego kasacją wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

W dniu 27 listopada 2020 r. Sąd Rejonowy w K. wydał wyrok łączny, sygn. II K (...), którym połączył m. in. orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w W.: z dnia 6 czerwca 2018 r., sygn. II K (...) i z dnia 8 listopada 2018 r., sygn. II K (...) kary pozbawienia wolności i wymierzył wobec P. J. karę łączną w wymiarze 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W dacie wniesienia przedmiotowej kasacji była ona bez wątpienia dopuszczalna, a nawet — oczywiście zasadna (art. 535 § 5 k.p.k.). Słusznie bowiem podniósł Prokurator Generalny w wywiedzionym od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w W. z dnia 14 października 2019 r., sygn. II K (...) nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, że sąd ten w sposób rażący i mający istotny wpływ na treść orzeczenia naruszył przepisy prawa karnego procesowego, tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k., co w konsekwencji doprowadziło do rażącego naruszenia przepisu

prawa materialnego art. 86 § 1 k.k., poprzez orzeczenie wobec P. J. kary łącznej w rozmiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a zatem kary pozbawienia wolności niższej, niż najwyższa z kar podlegających łączeniu. W toku postępowania sądowego w sprawie II K (...), Sąd Rejonowy w W. ujawnił m. in. odpisy prawomocnych wyroków skazujących P. J.. Jak słusznie zauważył autor kasacji, z dowodów tych bezsprzecznie wynikało, że wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 6 czerwca 2018 r., sygn. II K (...), P. J. został skazany za czyny z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na kary jednostkowe odpowiednio: 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 6 miesięcy pozbawienia wolności, a po ich połączeniu sąd wymierzył karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy w W., wydając w dniu 14 października 2019 r., sygn. II K (...) wyrok łączny w sprawie P. J. błędnie zatem przyjął jako jedną z kar jednostkowych - karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a w konsekwencji, w wyniku jej połączenia z karą 3 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzył P. J. karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kierując się obowiązkiem, określonym w treści art. 86 § 1 zd. 1 *in principio* k.k., Sąd Rejonowy w W. był zobligowany do wymierzenia kary łączną w granicach powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, a zatem kary łącznej w wymiarze od 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności do 2 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności. Konkludując, wobec nieuzasadnionego zaniżenia wysokości kary łącznej, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w W. z dnia 14 października 2019 r., sygn. II K (...), zarzut podniesiony w kasacji Prokuratora Generalnego był w pełni zasadny.

Sytuacja prawna uległa wszelako zmianie z chwilą uprawomocnienia się wydanego przez Sąd Rejonowy w K. w dniu 27 listopada 2020 r., sygn. II K (...), nowego wyroku łącznego, którym połączono m. in. orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w W.: z dnia 6 czerwca 2018 r., sygn. II K (...) i z dnia 8 listopada 2018 r., sygn. II K (...) kary pozbawienia wolności i orzeczono wobec skazanego P. J. karę łączną w wymiarze 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Należy mieć tu na uwadze treść normy prawnej, zawartej w art. 575 § 1 k.p.k., z której wynika, że jeżeli po wydaniu wyroku łącznego zachodzi potrzeba

wydania nowego wyroku łącznego, z chwilą jego uprawomocnienia się poprzedni wyrok łączny traci moc. Wydanie nowego wyroku łącznego, tj. wyroku łącznego Sądu Rejonowego w K. z dnia 27 listopada 2020 r., sygn. II K (...), obejmującego kary, które zostały uprzednio połączone węzłem innego wyroku łącznego, tj. wyroku łącznego Sądu Rejonowego w W. z dnia 14 października 2019 r., sygn. II K (...) sprawiło, że przestał istnieć substrat zaskarżenia. Jest nim bowiem, zgodnie z treścią art. 519 zd. 1 k.p.k. m.in. prawomocny wyrok sądu odwoławczego kończący postępowanie, który w tej sprawie utracił moc w związku z dyspozycją przepisu art. 575 § 1 k.p.k.

Powstały układ procesowy skutkować więc musiał wydaniem przez Sąd Najwyższy postanowienia w trybie art. 531 § 1 zd. pierwsze k.p.k., ponieważ w chwili orzekania w przedmiocie kasacji Prokuratora Generalnego brak jest substratu zaskarżenia: kasacja odnosi się do orzeczenia, które w obrocie prawnym już nie funkcjonuje.

Mając na uwadze powyższe, postanowiono jak w części dyspozytywnej postanowienia.